

затвердження мінімального розміру статутного капіталу ТОВ відповідно до кількості його учасників; 4) щодо відновлення печаток у діяльності ТОВ; 5) щодо прийняття спеціалізованого нормативно-правового акту, який би регламентував правовий статус ТОВ, як особливої організаційно-правової форми господарських товариств. Задля ефективної діяльності ТОВ дані зміни слід передбачити у чинному законодавстві України.

Список використаних джерел

1. Прийняття законопроекту про ТОВ....: [Інтерв'ю Анни Бабич – головному редакторові журналу «Юридичної газети», Христині Венгриняк] // Юридична газета. – 2016. – №14 (512). – С. 8–10.
2. Цивільний кодекс України: Закон України від 16.01.2003 // Офіційний вісник України. – 2003. – №11. – Ст.7.
3. Про господарські товариства: Закон України від 19.09.1991 // Відомості Верховної Ради України. – 1991. – №49. – Ст.682.
4. Господарський кодекс України: Закон України від 16.01.2003 // Офіційний вісник України. – 2003. – №11. – Ст.303.
5. Цивільне право України. Загальна частина / За ред. О.В.Дзери - К.:Юрінком Інтер, 2010. – 976с.;
6. Ромовська З. Українське цивільне право: підручник / З. Ромовська. - К.: Правова єдність, 2009. - 500 с.
7. Цивільне право України. Загальна частина : підручник / за ред.: І. А. Бірюков, Ю. О. Заїка. – К. : Скіф, 2013. – 528 с.
8. Законопроект №4194 10.03.2016 // [Електронний ресурс] — Режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=58365

Вівчар В.

*студент магістратури юридичного факультету
Тернопільського національного економічного університету
Науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри
економічної безпеки та фінансових розслідувань ТНЕУ
Муравська Ю.Є.*

СУЧАСНИЙ ІМПЕРАТИВ УПРАВЛІННЯ СИСТЕМОЮ ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ ПІДПРИЄМСТВ РЕАЛЬНОГО СЕКТОРА ЕКОНОМІКИ

Сучасні структурні трансформації вказують на той факт, що система економічної безпеки підприємств перебуває в постійному процесі становлення та розвитку. Підприємства реального сектору економіки різної галузевої спрямованості, розміру та форми управління мають відмінні риси економічної безпеки. Високий рівень плинності кадрів, залежність від іноземних витратних матеріалів в умовах галопуючої девальвації національної валюти, тотальне зuboжіння населення, – все це робить дослідження управління системою економічної безпеки підприємств дуже актуальною.

На основі проведених теоретичних досліджень встановлено, що економічна безпека підприємства – це такий стан системи підприємницьких ресурсів (трудових ресурсів, капіталу, інформації) і підприємницьких здібностей, за яких досягається найефективніше їх використання для

забезпечення безперебійної діяльності, а також динамічного науково-технічного й економічного розвитку, за умов запобігання внутрішнім і зовнішнім негативним впливам, у результаті чого досягається максимально позитивний ефект від роботи таких структур [1].

З практичної точки зору звертаємо увагу на те, що економічні і інституційні передумови економічної безпеки реального сектора економіки (сприятливі і несприятливі), можна розглядати в таких компонентах: щодо економічної незалежності; щодо фінансово-економічної ефективності; щодо здатності до розвитку суб'єктів реального сектора економіки. Чинниками, що позитивно впливають на забезпечення економічної безпеки реального сектора вітчизняної економіки є: відновлення економічного зростання та попиту на вітчизняну продукцію на зовнішніх ринках (зокрема країнах – основних торговельних партнерах нашої держави); поступове покращення фінансового стану вітчизняних підприємств та підвищення рівня доходів населення; зростання цін на сільськогосподарську продукцію; поступове збільшення обсягів державного фінансування заходів, спрямованих на структурну модернізацію регіональних економічних комплексів [3].

Охарактеризовані передумови та чинники є характерними для більшості підприємств реального сектору економіки, що зумовлює подальшу доцільність застосування комплексного, системного і просторово-територіального підходу до вирішення проблеми забезпечення економічної безпеки підприємств реального сектора економіки.

Неможливо залишити поза увагою те, що протягом усього періоду існування незалежної України фактично не вдалося створити ефективну систему безпеки підприємств відповідно до запитів та інтересів національної економіки, навіть незважаючи на спроби адаптації досвіду європейських країн. Причини цього лежать в різних площинах. Так, з одного боку, підвищення криміногенної ситуації в країні, зростання корупції, недосконалість юридичних механізмів захисту прав власності та людини спричинили нездатність державних правоохоронних структур мобільно та повністю власними силами забезпечити безпеку у всіх соціальних сферах життєдіяльності суспільства. З іншого боку, має місце недооцінювання власниками бізнесу необхідності забезпечення економічної безпеки підприємства попри те, що вона є фундаментом його існування та розвитку. Поруч з реально наявними проблемами стосовно ефективної діяльності суб'єктів безпеки в нашій країні потрібно підкреслити, що убезпечення бізнесу є важливим для кожної підприємницької структури. Від такого захисту залежить її життєздатність.

Адже витрати на подолання реальної проблеми у разі відсутності системи економічної безпеки, як свідчить практика, є набагато більшими. І це не враховуючи морально-психологічних збитків, втрати часу, іміджу тощо. Так, у разі, коли об'єкт рейдерської атаки завчасно не вибудував систему захисту, він програє у понад 90% випадків проведення щодо нього протизаконного поглинання без подальшої можливості повернення втраченого.

Надамо характеристику ключових елементів розробленого механізму управління системою економічної безпеки підприємства. Важливим елементом побудованого механізму управління системою економічної безпеки підприємства є ідентифікація, класифікація, оцінювання та ранжирування загроз діяльності підприємства. Для кожного конкретного підприємства

доцільно створити індивідуальну класифікацію загроз його економічній безпеці з метою їхньої ідентифікації та реалізації заходів протидії їм. Під час розробки заходів із забезпечення економічної безпеки підприємства потрібно визначитися з пріоритетом загроз, тобто ранжирувати їх. У свою чергу, тактичне планування економічної безпеки за функціональними складовими передбачає визначення таких пріоритетів:

— фінансова складова – досягнення ефективного використання корпоративних ресурсів; кадрова складова – збереження і розвиток інтелектуального потенціалу підприємства, ефективного управління персоналом;

— техніко-технологічна складова – забезпечення відповідності застосовуваних на підприємстві технологій сучасним світовим аналогам;

— інформаційна складова – інформаційне забезпечення господарської діяльності [4];

— силова складова – забезпечення фізичної безпеки працівників фірми та збереження майна;

— ресурсна складова – забезпечення підприємства усіма ресурсами.

Звертаємо увагу на те, що систему заходів із забезпечення економічної безпеки підприємства необхідно погоджувати з цілями діяльності підприємства та наявними ресурсами. Місія підприємства, основні цілі і комплекс заходів із забезпечення економічної безпеки повинні мати вектори однакової направленості.

Дана система призначається для вирішення основних завдань управління. Саме тому однією із найнеобхідніших умов, які забезпечують життєздатність підприємств у ринковій економіці є правильне та чітке формування системи управління економічною безпекою. Таке управління за оперативним, стратегічним та тактичним напрямками дає можливість застереження від руйнівного впливу зміни факторів зовнішнього чи внутрішнього середовища підприємства та запобігає зниженню рівня економічної стабільності. Отже, особливу увагу слід приділити проблемі вибору пріоритетності серед різноманітних напрямів розвитку підприємства, а особливо таким, як: технічному переозброєнню, екологічності виробництва, політиці управління реконструкції основних засобів та ін.

Необхідно усвідомити, що система економічної безпеки підприємств реального сектору економіки є індивідуальною і залежить від рівня розвитку його виробничої діяльності, ефективності використання ресурсів, кваліфікації кадрів (в т.ч. керівного складу, який розуміє проблеми безпеки бізнесу) та від стану і факторів зовнішнього середовища, зокрема законодавчої бази та поведінки конкурентів. Враховуючи вище сказане, управління системою економічної безпеки підприємств:

— по-перше, процес реалізації комплексу стратегічних, тактичних та оперативних дій і заходів, спрямованих на передбачення і випередження можливих зовнішніх та внутрішніх загроз (забезпечення захищеності підприємства);

— по-друге, процес реалізації стратегій антикризового управління (якщо підприємство вже знаходиться у кризовому стані і першочерговим завданням є вихід з нього);

— по-третє, процес формування унікальних здатностей, щоб не тільки протистояти загрозам в майбутньому, а й створити основу для подальшого зростання економіки підприємства [2].

Резюмуючи вище описане, хотілося б зауважити, що управління системою економічної безпеки є невід'ємною частиною механізму загального управління підприємством, яка, залежно від ситуації, має вирішувати такі завдання: запобігання можливим загрозам і небезпекам; усунення існуючих загроз і попередження майбутніх; виведення підприємства з кризового стану. Для удосконалення управління системою економічної безпеки підприємств необхідно оцінити власні (наявні) ресурси та ефективність їх використання; створити систему розпізнавання, класифікації та оцінки ступеня загрози і небезпеки; розробити заходи та методологію захисту відповідно до виду чи класу загрози; забезпечити реалізацію розроблених заходів. Зниження ступеня ймовірності існування загроз для конкретного підприємства забезпечується індивідуальною розробкою заходів відповідно до ідентифікації (групи, класу, ступеня) цих загроз та налагодженою системою прогнозування рівня його економічної безпеки.

Список використаних джерел

1. Живко З.Б. Економічна безпека підприємства: сутність, механізм забезпечення та управління: моногр. / З. Б. Живко. – Львів : Ліга-Прес, 2012. – 256 с.
2. Обертан Д. В. Проблеми формування методологічних основ управління економічною безпекою підприємницьких структур / Д. В. Обертан // Нау. запис (Укр. акад. друкарства). – 2015. – С. 150-155
3. Отенко І. П. Економічна безпека підприємства: навч. посіб. / укл. І. П. Отенко, Г. А. Іващенко, Д. К. Воронков. – Х. : Вид. ХНЕУ, 2012. – 256 с.
4. Якубівська Ю. Є. Колізії норм права та компетенції органів управління у сфері інтелектуальної власності як загроза інформаційній безпеці / Ю. Є. Якубівська // Зовнішня торгівля: економіка, фінанси, право: Науковий журнал. Серія: Юридичні науки. – К.: УДУФМТ, 2015. – №4 (81). – С. 37-42.

Гоцко О.

*студентка II курсу юридичного факультету
Тернопільського національного економічного університету
Науковий керівник: к.ю.н., доцент, доцент кафедри конституційного,
адміністративного та фінансового права
Росоляк О.Б.*

БЮДЖЕТНА ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЯ. ЗА ЧИ ПРОТИ?

У світі вже давно зрозуміли, що управління на місцях це ключ до успіху. В 2014 році український уряд та парламент взяли курс на децентралізацію влади, де головною метою є створення сильних громад і підвищення їхнього статусу та добробуту.

Отже, **метою** нашого дослідження є всебічний аналіз фінансової децентралізації в світлі реформи децентралізації влади в Україні.